

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **A. B.**, zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie,** se sídlem Milíčova 20, Ostrava (P. O. Box 3, Frýdek - Místek), proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. KRPT-111707/ČJ-2011-070022-SV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2012, č. j. 58 A 19/2012 - 28,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2012, č. j. 58 A 19/2012 - 28,
se zrušuje a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ze dne 19. 4. 2012, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2012, č. j. KRPT-111707/ČJ-2011-070022-SV. Uvedeným rozhodnutím žalovaného byla podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužena doba zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění o 60 dnů.

II. Relevantní skutkové okolnosti

Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že stěžovateli bylo rozhodnutím ze dne 7. 11. 2011 podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na dobu 3 let. Téhož dne bylo podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto o zajištění stěžovatele v délce 60 dnů. Dne 21. 11. 2011 učinil stěžovatel prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky. Dobu zajištění stěžovatele žalovaný následně opakovaně prodloužil o dalších 60 dnů, a to rozhodnutími ze dne 21. 12. 2011 a ze dne 27. 2. 2012. Rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 27. 2. 2012, které je v projednávané věci předmětem soudního přezkumu, žalovaný odůvodnil tím, že se správní vyhoštění doposud nepodařilo realizovat, neboť si stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu a správní orgán učiní případné další kroky až po pravomocném ukončení řízení o mezinárodní ochraně.

III. Posouzení věci krajským soudem

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění ze dne 27. 2. 2012 žalobou ve správním soudnictví, kterou krajský soud podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

V návaznosti na jednotlivé žalobní body krajský soud ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobní námitka, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil v žalobě uvedená ustanovení zákona o pobytu cizinců na území České republiky, Směrnice Evropského parlamentu a Rady, resp. Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950, je nedůvodná. Dále konstatoval, že jestliže žalovaný stěžovatele zajistil a napadeným rozhodnutím dobu zajištění za účelem správního vyhoštění opakovaně prodloužil, postupoval tak v souladu s ustanovením § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že postup žalovaného rozhodně není v rozporu s ustanovením § 124 zákona o pobytu cizinců ani článkem 15 odst. 1 a 4 tzv. návratové směrnice ani čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech z roku 1950. V této souvislosti dodal, že je zcela irelevantní argument žalobce týkající se délky trvání řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k důvodům a délce prodloužení doby zajištění. Stejně tak za nepodstatné považoval soud vytýkané porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí žalovaného bylo dle jeho názoru zcela jednoznačné a přezkoumatelné.

IV. Kasační stížnost

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel je předně přesvědčen o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro jeho naprostou nedostatečnost zdůvodnění, především pak absenci logických úvah a výkladových postupů, kterými se krajský soud při posuzování žaloby řídil. Namítá, že se odůvodnění rozsudku omezuje na pouhé konstatování žalobních námitek, vyjádření žalovaného, opakování zákonných ustanovení a shrnutí skutkového stavu.

Stěžovatel dále s odkazem na ustanovení § 74 odst. 1 s. ř. s. krajskému soudu vytýká, že své rozhodnutí vydal pouze na základě podkladů selektivně vybraných žalovaným, tedy bez možnosti posouzení celého obsahu správního spisu, a nikoli na základě kompletního správního spisu.

Závěrem se stěžovatel neztotožňuje s krajským soudem v otázce posouzení reálného předpokladu jeho vyhoštění v průběhu trvání zajištění. Stěžovatel je s odkazem na ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců a čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (tzv. návratová směrnice) přesvědčen, že konkrétní okolnosti řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu vylučovaly možnost jeho správního vyhoštění v průběhu zajištění. Stěžovatel namítá, že ačkoli v žalobě uvedl několik konkrétních skutečností, které vylučovaly, aby bylo v době trvání zajištění pravomocně ukončeno řízení o mezinárodní ochraně a učiněny všechny kroky k realizaci správního vyhoštění, krajský soud je vyhodnotil jako irelevantní a nevylučující předpoklad vyhoštění.

Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že ve věci postupoval zcela v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců., a následně podrobně zrekapituloval skutkový průběh věci. V otázce reálného předpokladu pro vyhoštění stěžovatele žalovaný setrval na svém názoru, že pokud správní orgán rozhodující v řízení o mezinárodní ochraně dosud pravomocně nerozhodl, není možné rozhodnutí jiného správního orgánu předvídat a předbíhat.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci

samé. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je možno hodnotit i jeho zákonnost. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti [srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.]. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se zdejší soud ve svých rozhodnutích opakovaně vyslovil. V rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 2 Afs 24/2005 - 44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“*. Obdobně například v rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, zdejší soud vyložil, že *„pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“* (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soudní rozhodnutí tedy nelze pokládat za přezkoumatelné, pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud zabýval, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr a proč považuje právní závěry a argumentaci účastníků řízení za nesprávné.

Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu shora uvedeným požadavkům neodpovídá. Žalobní námitky stěžovatele jsou vypořádány pouhým konstatováním skutkového stavu a zákonných ustanovení, ze kterých jsou bez dalšího učiněny strohé závěry ve formě konstatování nedůvodnosti či irelevance právních závěrů stěžovatele. Krajský soud se s argumentací stěžovatele nijak nevypořádal, neuvedl, jaké úvahy jej k vysloveným závěrům vedly ani z jakých důvodů považuje právní názor stěžovatele za mylný, lichý nebo vyvrácený. Stěžovatel v žalobě podané ke krajskému soudu přitom vznesl jednoznačně formulované žalobní body. Především s odkazem na ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců a čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (tzv. návratová směrnice) obsáhle namítal, že v čase vydání napadeného rozhodnutí neexistoval v jeho případě reálný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu (či jiného státu) by mohlo dojít ještě v době zajištění, které nesmí přesáhnout 180 dnů. Namítal, že pokračující zbavení osobní svobody, jejímž jediným účelem má být realizace správního vyhoštění, je nutno považovat za neopodstatněné. V této souvislosti stěžovatel dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela nepřiměřené, neboť jediným důvodem pro prodloužení zajištění je podaná žádost o mezinárodní ochranu.

Z odůvodnění napadeného rozsudku nelze zjistit, jaké dílčí závěry k těmto zcela konkrétním žalobním námitkám krajský soud zaujal a na základě jakých důvodů.

Stěžovatel dovozoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného rovněž z důvodu použití ustanovení § 125 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný nijak neodůvodnil, jakým způsobem stěžovatel naplnil předpoklady pro jeho aplikaci. Krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí k této námitce nevyjádřil.

Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu a ztotožnil se tak v plném rozsahu s námitkou stěžovatele.

Námitkou stěžovatele týkající se nesprávného posouzení právní otázky reálného předpokladu vyhoštění v průběhu trvání zajištění stěžovatele se zdejší soud v této fázi řízení nemohl zabývat, neboť, jak je uvedeno výše, krajský soud ve svém rozhodnutí neuvedl kvalifikovanou právní úvahu, k jejíž správnosti by se Nejvyšší správní soud mohl vyjádřit.

Stěžovatel dále vytýkal krajskému soudu, že své rozhodnutí vydal pouze na základě podkladů selektivně vybraných žalovaným a nikoli na podkladě kompletního správního spisu. Ze soudního spisu zdejší soud ověřil, že krajský soud žalovaného k předložení kompletního řádně vedeného správního spisu vyzval, žalovaný však s odkazem na skutečnost, že originál správního spisu byl připojen ke spisu Nejvyšší správního soudu projednávajícího kasační stížnost stěžovatele ve věci rozhodnutí žalovaného o prodloužení doby zajištění stěžovatele ze dne 21. 12. 2011, nemohl výzvě vyhovět. Žalovaný proto krajskému soudu poskytl pouze vybrané podklady ze správního spisu. K uvedené námitce zdejší soud konstatuje, že jednou ze základních zásad soudního řízení správního je rozhodování na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu, který je ve správním soudnictví obvykle zjišťován z obsahu správního spisu. Stěžovatel nicméně v kasační stížnosti neuvádí, že soud neměl k dispozici obsahově dostatek dokumentů ze správního spisu, že vybrané podklady předložené žalovaným vytvářely nepravdivý či sporný obraz o skutkových okolnostech, popřípadě že by originál správního spisu obsahoval nad rámec poskytnutých podkladů informace, které by mohly mít vliv na odlišné posouzení sporných právních otázek. Za situace, kdy mezi účastníky není sporu o skutkovém stavu a předmětná věc je navíc ze zákona rozhodována v přednostním režimu, nelze krajskému soudu bez dalšího vytýkat, že na předložení kompletní a originální spisové dokumentace v dané věci netrval. Stěžovatel neprokázal, že by řízení před krajským soudem bylo z uvedeného důvodu zatíženo vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

VII. Závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2012, č. j. 58 A 19/2012 - 28, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je Krajský soud v Ostravě vázán právním názorem Nejvyššího správního

soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V souladu s ním bude povinen odstranit vadu nepřezkoumatelnosti svého rozhodnutí a znovu posoudit důvodnost žaloby.

O náhradě nákladů řízení ve věci kasační stížnosti stěžovatele rozhodne Krajský soud v Ostravě v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu